

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **PPL CZ s.r.o.**, se sídlem K Borovému 99, Jažlovice, Říčany, zastoupené JUDr. Tomášem Novákem, advokátem se sídlem Verdunská 819/37, Praha 6, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 6. 5. 2016, č. j. ČTÚ-29 898/2015-603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, č. j. 3 A 88/2016 - 156,

t a k t o :

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, č. j. 3 A 88/2016 - 156, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Dne 26. 3. 2014 zaslal žalovaný žalobkyni výzvu k podání vysvětlení sp. zn. ČTÚ-15 566/2014-610. Ve výzvě žádal podrobný popis průběhu činností žalobkyní poskytovaných služeb (od přijetí objednávky až po faktické dodání), aby mohl posoudit, zda jde o poštovní službu dle § 1 odst. 2 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách. Žalobkyně totiž byla podezřelá ze spáchání správního deliktu dle § 37a odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť poskytovala poštovní služby bez oprávnění podle § 18 téhož zákona.

[2] Český telekomunikační úřad, odbor regulace komunikačních činností a poštovních služeb, v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2014, č. j. ČTÚ-15566/2014-610/VIII. vyř. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu

uvedeného ve výzvě ze dne 26. 3. 2014 a uložil jí uhradit pokutu ve výši 5 000 000 Kč a náklady řízení.

[3] Předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 15. 12. 2014, č. j. ČTÚ-53 370/2014-603, pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávnou právní kvalifikaci správního deliktu zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání.

[4] V rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015, č. j. ČTÚ-15 566/2014-610/XIV. vyř., shledal prvostupňový správní orgán, že žalobkyně se dopustila správního deliktu dle § 37a odst. 1 písm. b) zákona o poštovních službách a uložil jí uhradit pokutu dle § 37a odst. 4 písm. a) téhož zákona ve výši 4 200 000 Kč a náklady řízení.

[5] O rozkladu rozhodl předseda Rady žalovaného dne 6. 5. 2016 tak, že jej zamítl a rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015 potvrdil.

[6] Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Rady žalovaného i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Městský soud v Praze žalobě vyhověl. Rozsudkem ze dne 20. 2. 2020, č. j. 3 A 88/2016 - 156, zrušil rozhodnutí předsedy Rady žalovaného a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Jádrem sporu je výklad pojmu *poštovní služba* podle § 2 odst. 1 ve spojení s § 4 a § 5 zákona o poštovních službách a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/39/ES ze dne 10. června 2002 a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008 (dále jen „poštovní směrnice“).

[8] Městský soud se ztotožnil s právními úvahami a závěry uvedenými v předešlém rozsudku městského soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 11 A 197/2013 - 96, potvrzenými Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 - 71, *Geis Parcel*. Dále poukázal na rozsudek městského soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 10 A 10/2014 - 102, který potvrdil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 4 As 61/2019 - 49.

[9] Jedním z nezbytných znaků poštovních služeb ve smyslu zákona o poštovních službách je povinnost uzavřít poštovní smlouvu s každým, a tedy i poskytnout poštovní službu každému (s výjimkou těch, kteří nerespektují poštovní podmínky, v nichž však povinnost kontraktace s každým vyloučit nelze). Ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona ve spojení s § 4 a § 5 je třeba vykládat tak, že dopadá pouze na poštovní služby poskytované určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb ve smyslu poštovní směrnice. Žalobkyně určeným poskytovatelem není, a proto na ní z důvodu nedokonalé definice zákon o poštovních službách nedopadal. K části námitek žalobkyně navazujících na jádro sporu (kdyby soud byl býval věc posoudil opačně) se již pro výše uvedené soud nevyjádřil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

pokračování

[10] Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel v první řadě namítl, že ustanovení § 4 zákona o poštovních službách je třeba vykládat nejenom podle jeho zdánlivého jazykového znění, ale i účelu, tedy tak, že provozovatel má povinnost uzavřít poštovní smlouvu s tím, kdo požaduje uzavření smlouvy v mezích poštovních podmínek. Kontraktační povinnost, tedy povinnost uzavřít poštovní smlouvu opravdu s každým, se vztahuje pouze na tzv. základní poštovní služby (všeobecné poštovní služby terminologií poštovní směrnice). Kontraktační povinnost, tak jak ji chápe městský soud, tedy není definičním znakem poštovních služeb, nýbrž až sekundárním důsledkem jejich poskytování (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 - 61, *IN TIME SPEDICE*).

[12] Dále stěžovatel upozornil, že podle rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 31. 5. 2018, ve spojených věcech C-259/16 a C-260/16, *Confeta a další*, jsou i služby expresních zásilek (tedy i jen jedna z činností charakteristických pro poskytování poštovní služby) poštovními službami ve smyslu směrnice 67/97/ES. K tomuto závěru se staví obdobně i Evropská komise (srov. odpověď Generálního ředitelství Evropské komise pro vnitřní trh, průmysl, podnikání a malé a střední podniky ze dne 29. 5. 2018).

[13] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že zákon o poštovních službách dopadá pouze na určené provozovatele poštovních služeb a že ostatní provozovatelé poštovních služeb regulaci zákona o poštovních službách nepodléhají. Takový výklad by totiž zcela vyprázdnil smysl ustanovení § 17 a § 18 citovaného zákona, které do něj byly vloženy v důsledku transpozice poštovní směrnice a které nově ukládají všem provozovatelům poštovních služeb povinnost takové podnikání oznámit stěžovateli, a nikoliv živnostenskému úřadu. Při akceptování výkladu městského soudu by však tato povinnost byla zbytečná, neboť určený provozovatel poštovních služeb tyto služby neposkytuje na základě oznámení podnikání, nýbrž poštovní licence. Dále by neexistovaly subjekty, které by byly povinny přispívat do tzv. kompenzačního fondu sloužícího k vyrovnávání nespravedlivé finanční zátěže určeného provozovatele. Do tohoto fondu měli přispívat provozovatelé poštovních služeb podle svého podílu na trhu poštovních služeb. Výklad, podle něhož se zákon o poštovních službách vztahuje pouze na určené provozovatele, tedy nemůže obstát. I důvodová zpráva zabraňuje tzv. vyzobávání rozinek (podnikání jen v lukrativních oblastech). Určený provozovatel má povinnost poskytovat poštovní služby na celém území (tedy i ve ztrátových místech).

[14] Dále stěžovatel upozornil na usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 14/2019 - 14, *ATC industry trade moravia*, v němž zvláštní senát konstatoval, že je-li předmětem smlouvy poskytnutí poštovní služby, jedná se vždy o poštovní smlouvu. Volit právní režim poskytování poštovních služeb není možné. Je tak zcela irrelevantní, jak subjekt formálně označí uzavírané smlouvy se zákazníky

[15] Městský soud vycházel z rozsudků *Geis Parcel* a *IN TIME SPEDICE*, které však jsou vzájemně v rozporu. Soud protichůdné závěry obou rozsudků přehlédl a nereagoval tak na vyjádření žalovaného k žalobě stran definice poštovní služby. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

[16] Stěžovatel dále opakuje svůj návrh předložit dvě předběžné otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie. S ohledem na roztržnost judikatury poukazuje také na vhodnost předložení věci rozšířenému senátu, a to kromě rozsudku NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 As 121/2016 - 71, *Geis Parcel*, též s ohledem na rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 207/2017 - 61, *IN TIME SPEDICE*, který je v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 18. 12. 2019, č. j. 4 As 61/2019 - 49, *GLS*.

[17] Pro výše uvedené považuje rozsudek městského soudu za nezákonný a navrhuje jej zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[18] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jádrem sporu je výklad definice poštovní služby. Stěžovatel však extenzivním teleologickým výkladem od jádra sporu utíká. Poštovní služba je činností prováděnou podle poštovní smlouvy. Nelze tedy přijmout rozšiřující výklad založený na technologických prvcích popsanych v § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách. Nejedná se totiž o definici poštovní služby (k tomu i článek E. Prandstettera „*Konec zasílatelských smluv v Česku?*“, zveřejněný dne 27. října 2014 v Dopravních novinách a dostupný na adrese: <http://www.dnoviny.cz/dopravni-politika/konec-zaslatelskych-smluv-v-cesku>).

[19] Pokud jde o definici poštovní služby v zákoně o poštovních službách, má žalobkyně za to, že od roku 2000 až do roku 2012 byla založena na čistě formálním znaku, tj. uzavřené poštovní smlouvě. Ani novela provedená zákonem č. 221/2012 Sb., jež přidala výčet technologických prvků, na uvedené definici v podstatě nic nezměnila, neboť tyto technologické prvky nejsou podle žalobkyně definujícím znakem poštovní služby. Rozšíření aplikace zákona i na jiné než poštovní smlouvy se zákonodárci taktéž nezdařilo, neb zvolil definici kruhem. Definice poštovních služeb zůstává po celou dobu neměnná, přičemž ani poštovní směrnice neukládají členským státům povinnost zajistit soulad vymezení poštovních služeb.

[20] Povinnost uzavřít poštovní smlouvu není definičním znakem poštovní služby (srov. rozsudek *IN TIME SPEDICE*). Tu žalobkyně nikdy neuzavírala a debata o této povinnosti je pro projednávanou věc irelevantní (neřešil jí ani Soudní dvůr ve věci *Confetra*). V posledně uvedeném rozhodnutí navíc Soudní dvůr dospěl k tomu, že „čl. 2 body 1, 1a a 6 poštovní směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní italské právní úpravě v tom, aby podniky silniční dopravy, nákladní dopravy nebo služby expresních zásilek, které poskytují služby spočívající ve výběru, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek, s výjimkou případů, kdy je jejich činnost omezena na přepravu poštovních zásilek, představovaly dle italské vnitrostátní právní úpravy poskytovatele poštovních služeb ve smyslu čl. 2 bodu 1a poštovní směrnice.“ Z rozhodnutí v žádném smyslu neplynou závěry prezentované stěžovatelem. Členské státy si mohou poštovní služby vymezit vnitrostátním právem nezávisle na směrnici. Žalobkyně se úvahami uvedenými Soudním dvorem v rozsudku *Confetra* zabývá a shrnuje, že souhlasí se závěry, které k tomuto rozsudku vyjádřil i městský soud.

[21] K požadavku stěžovatele na eurokonformní výklad zákona o poštovních službách dodává, že k němu nelze přistoupit. Bylo by to totiž možné pouze za předpokladu, že by § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách byl neurčitý. Tak tomu však není a uvedené ustanovení není ani v rozporu s poštovní směrnicí. To potvrzuje i stěžovatel. Jedná se tudíž o ustanovení jasné, určité a aplikovatelné. Definice je navíc v souladu s cíli

pokračování

vytyčenými směrnicí. Opačný výklad by šel proti ochraně soukromých osob – žalobkyně – a vést i k uložení sankce. Eurokonformní výklad tak v dané věci nepřichází v úvahu.

[22] K usnesení zvláštního senátu žalobkyně uvedla, že se s jeho závěry vypořádal již Nejvyšší správní soud v bodu [23] rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 4 As 61/2019 - 49, GLS.

[23] Pro výše uvedené navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení podmínek pro pokračování v řízení

[24] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 As 107/2020 - 55, k návrhu stěžovatele přerušil řízení o kasační stížnosti. Důvodem přerušování řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.] byla skutečnost, že osmý senát Nejvyššího správního soudu předložil rozšířenému senátu k zodpovězení otázky vztahující se přímo k předmětu řízení (výklad pojmu poštovní služba).

[25] Rozšířený senát rozsudkem ze dne 14. 9. 2021, č. j. 8 As 70/2018 - 100, č. Sb. NSS, rozhodl o sporné otázce a v posuzovaném případě i o věci samé s dále uvedenými závěry.

[26] Vzhledem k tomu, že odpadla překážka, pro niž bylo řízení o kasační stížnosti přerušeno, soud podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl, že se v řízení pokračuje.

IV. Vlastní posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen pověřenou zaměstnankyní, která má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[28] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Tuto vadu, k níž by musel přihlídnout i z úřední povinnosti, nicméně neshledal. Městský soud ve svém rozhodnutí vycházel z dosavadní judikatury, jejíž závěry na věc aplikoval či uvedl, proč dle jeho názoru naopak na věc nedopadají. Skutečnost, že tato judikatura byla následně shledána rozšířeným senátem ve vzájemném rozporu a sjednocena, nemá vliv na samotnou přezkoumatelnost rozsudku.

[29] Jádrem sporu je výklad pojmu *poštovní služba* podle zákona o poštovních službách a poštovní směrnice.

[30] Rozšířený senát ve výše citovaném rozsudku (na rozdíl od městského soudu) shledal rozpor mezi rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech *Geis Parcel* a *IN TIME SPEDICE*. Dovodil, že „zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění účinném do 14. 4. 2020, se vztahoval na všechny poskytovatele poštovních služeb, nikoli jen na poštovní služby poskytované držitelem poštovní licence. Poštovní službou je každá činnost, která

odpovídá zákonnému vymezení obsahu poštovní smlouvy, tedy dodání poštovní zásilky nebo peněžní částky z místa podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách). Kontraktační povinnost (§ 4 odst. 2 zákona o poštovních službách) nebyla definičním znakem poštovní služby; tato povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb.“

[31] K rozsahu věcné působnosti zákona o poštovních službách, definici poštovní služby a k odlišnostem mezi poštovní službou a zasilatelstvím rozšířený senát uvedl, že „poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy (§ 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). Nejde však – jak by se mohlo na první dojem zdát – o definici kruhem. Zákon sice odkazuje na poštovní smlouvu, ale zároveň jasně popisuje, k čemu poštovní smlouva slouží a dostatečně objasňuje, co je poštovní služba poskytovaná na základě poštovní smlouvy. Jak říká § 5 odst. 1 věta první zákona o poštovních službách, poštovní smlouvou se provozovatel zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. [...] Provozovatel poštovní služby poskytuje jednu či více z těchto služeb: výběr zásilky (poštovní podání), třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek; ovšem samotná přeprava poštovních zásilek nepředstavuje poštovní službu, pokud je vykonávána osobou, která k těmto zásilkám současně neprovedla poštovní podání (výběr), třídění nebo dodání [...] Není ani pravda, že by tato definice znemožňovala rozlišit poštovní službu například od zasilatelství. [...] obsahem zasilatelství je pouhé zprostředkování přepravy, nikoli již samotná přeprava nákladů (srov. k tomu též § 2445 občanského zákoníku o smlouvě o zprostředkování). Jak plyne z výše uvedeného výkladu definice poštovní služby, podstatou poštovní služby je zejména převzetí a zpracování zásilky, často spojené s přepravou a doručením poštovní zásilky. Zasilatelství a poštovní služby tak nejsou obsahově shodné.“

[32] K povaze a rozsahu kontrakční povinnosti poskytovatele poštovních služeb pak uvedl, že „kontraktační povinnost daná kogentním ustanovením § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách (Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje) zavazuje každého provozovatele poštovních služeb. Nejedná se však a ani jednat nemůže o definiční znak poštovních služeb [...] kontraktační povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb, nikoli předpokladem, aby byla určitá činnost vůbec zákonem regulována [...] K podobnému závěru ostatně došel též první senát, dle něhož „kontraktační povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách nelze považovat za kritérium, které by bylo způsobilé odlišit poštovní služby od služeb jiných.“ Kontraktační povinnost je totiž „až sekundárním důsledkem poskytování poštovní služby, nikoli primárním kritériem, které by umožňovalo odlišit poštovní služby od jiných věcně shodných služeb. Zákon ukládá kontraktační povinnost tomu, kdo je provozovatelem poštovních služeb, tzn. že provozovatel poštovních služeb je povinen dodržet požadavky stanovené v § 4 zákona o poštovních službách. Pokud je nedodrží (i třeba proto, že se mylně domnívá, že takovou povinností není vázán), porušuje své zákonem stanovené povinnosti, ale neznamená to, že není provozovatelem poštovních služeb. Jinými slovy, § 4 zákona o poštovních službách stanoví povinnost, která je charakteristická pro poštovní služby, ale není vodítkem pro rozlišení, kdo je provozovatelem poštovních služeb a kdo nikoliv“ (1 As 207/2017, IN TIME SPEDICE, bod 56). Výklad, podle něž se povinnosti stanovené zákonem o poštovních službách (včetně kontrakční povinnosti) vztahují pouze na určené poskytovatele, přitom podle rozšířeného senátu „vytváří i řadu dalších problémů. Například v důsledku výkladu druhého senátu by na podnikatele, kteří poskytují poštovní služby, vůbec nedopadala ustanovení o poštovním

pokračování

tajemství (§ 16 zákona o poštovních službách), o otevření poštovní zásilky (§ 8 zákona o poštovních službách) apod. Kontrakční povinnost je právním důsledkem toho, že určitý subjekt splňuje definiční znaky poskytovatele poštovních služeb. Poskytovatelem poštovních služeb je pak v zásadě každý, kdo poskytuje alespoň jednu ze služeb uvedených v § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách [výběr zásilky (poštovní podání), třídění, přeprava či dodávání poštovních zásilek]. Není pak rozhodné, zda žalobkyně hodlala uzavírat jiné než poštovní smlouvy – pokud její služby naplnily uvedené znaky poštovních služeb, je třeba na žalobkyni uzavírané smlouvy hledět jako na poštovní a s tím se pojící kontrakční povinnost (které se nemůže subjekt poskytující poštovní služby vyhnout).

[33] Rozšířený senát se dále zabýval i dostatečnou určitostí definice poštovní služby v poštovní směrnici, k čemuž stanovil, že *„Soudní dvůr při výkladu pojmu poštovní služba zcela odkázal na její definici v čl. 2 odst. 1 poštovní směrnice jako služby zahrnující výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek, tj. na její věcnou náplň (Confetra, bod 40). Na základě takového vymezení poštovní služby pak vyložil i definici poskytovatele poštovní služby. Soudní dvůr neměl zjevně pochybnosti o určitosti definice poštovní služby.“*

[34] K usnesení zvláštního senátu ATC industry trade moravia, které stěžovatel i žalobkyně interpretují odlišně, rozšířený senát v bodu [71] uvedl, že zákon o poštovních službách *„staví režim poštovní smlouvy mimo dispozici stran, jde jednoznačně o normu kogentní“*. Každý podnikatel (tudiž i žalobkyně), který uzavírá smlouvy obsahově odpovídající poštovní smlouvě, tak poskytuje poštovní služby, je tedy provozovatelem poštovní služby. Jde o závěr ve shodě s tím, k čemu sám rozšířený senát dospívá ve svém rozsudku (a co z usnesení dovozoval stěžovatel).

[35] S ohledem na závěry vyslovené rozšířeným senátem přisvědčuje nyní kasační soud stěžovateli, že rozsah působnosti zákona o poštovních službách je namíste chápat širěji, než učinil městský soud.

[36] Nelze ani souhlasit s městským soudem, že jedním ze znaků poštovních služeb je kontrakční povinnost a ta je stanovena pouze úzce vymezené skupině tzv. určených poskytovatelů. Tento závěr ve světle rozsudku rozšířeného senátu nadále neobstojí (srov. bod [32] výše).

[37] Nejvyšší správní soud v nynější věci neshledal důvod pro položení předběžných otázek Soudnímu dvoru. K otázkám, které stěžovatel považoval za potřebné objasnit, zaujal stanovisko rozšířený senát, aniž dovodil potřebu se na Soudní dvůr obracet. Pro věc rozhodná ustanovení zákona o poštovních službách (zejména § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, jakož i § 4 a § 5 téhož zákona) nepovažoval za rozporná se směrnicí 67/97/ES a sporné otázky bylo možno posoudit pomocí eurokonformního výkladu aplikovaných ustanovení vnitrostátního práva (srov. body [62], [74] a [78] rozsudku rozšířeného senátu).

[38] Městský soud se v návaznosti na uplatněné žalobní body bude muset napříště zabývat vlastním obsahem služeb poskytovaných žalobkyní z materiálního hlediska. V návaznosti na kritéria vytyčená shora uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu pak posoudí, zda se jedná o poštovní služby ve smyslu zákona o poštovních službách. V případě, že žalobkyně svou činností naplňuje obsah pojmu poštovní služba, tedy zásilky vybírá (poštovní podání), třídí, přepravuje či dodává, nejde-li výhradně o samotnou

přepřevu poštovních zásilek, bude poskytovatelem poštovní služby bez ohledu na to, jak své služby označí (srov. bod [36] rozsudku). Nesmí však opomenout ani to, že definice poštovních služeb v zákoně o poštovních službách je sice vymezena dostatečně konkrétně, avšak až do vydání rozsudku rozšířeného senátu nebylo, s ohledem na judikaturu, vůbec jasné, na koho vlastně tento zákon dopadá. Rozšířený senát ve svém rozsudku (bod [68]) upozornil stěžovatele, že s ohledem na judikaturní obrat v této věci je třeba při eventuálních řízeních o správním trestání (typicky přestupky spočívající v podnikání a poskytování poštovních služeb bez oprávnění) nutno chránit dobrou víru těch, kteří vycházeli z dosavadní judikatury a měli za to, že jejich podnikání není zákonem o poštovních službách regulováno. Jednoduše řečeno, nikdo by neměl být postižen za to, že dosud jednal v důvěře v dosavadní – v tomto rozsudku překonanou – judikaturu.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bude rozhodnuto v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský (městský) soud v novém řízení i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu